

но да сѣ говорили, какъ трѣбува сръдца-та си отъ нечисти желаніа и мысли да чуватъ, никому не е ни на умъ падало. — Бѣдны-атъ народъ е лежалъ въ гястѣ темнотѣ, въ глупость и суетвѣріе. Па ако сѣ е нѣкой намерилъ и усѣдилъ да го просвѣщава, такъвъ бы зло и наопако прошелъ. Такъвъ человекъкъ сѣ старешины-те съ найголѣмѣ ненависть гонили, оковавали и въ темницѣ затварали, и износили сѣ, чи богове-те и обради-те тѣхъни изсѣклава, чи народъ-атъ развращава, и, чи намѣрава да побунни народъ-атъ. „Возлюбѣша бо человекъцы паче тмѣ, неже свѣтъ: бѣша бо ихъ дѣла зла.“

Въ това время слезна и христосъ на земнѣ-тѣ съ откровеніа-та и истини-те Божіи. Той донесе съ себе свѣтъ, да опрѣе на сички-те оныа, кои-то сѣ лежали въ темнотѣ-тѣ. Той е ясно истолкувалъ що е за человекъ права : що е за него длъжность ; изяснилъ му е негово-то опредѣленіе, и казалъ му е нащо да сѣ надѣе. Той н. . . казалъ, чи само научены-те и оныа, кои-то . . . власть имать права, свое собственно опредѣленіе, своѣ надеждѣ ; но казалъ е, какъ секій человекъ има права, кои-то сѣ на сички-те общи ; има опредѣленіе, кое то е на сички-те общо ; има надеждѣ, коа-то е на сички-те обща. И за ради това секій поединный человекъкъ като членъ на единъ народъ, и сички-те народи на свѣтъ-атъ иматъ свои права и длъжности, свое опредѣленіе и и свои надежди. И тоа даръ на Христовѣ-тѣ наукѣ прѣалъ е секій, па и она последний просакъ. И тоа по себе така просто ученіе разумѣлъ е и она найпростѣи человекъкъ.

Сега сѣ упропастиха на пороцы-те отдадени-те владѣтели, зашто-то сѣ предвидили свое-то паденіе